

Arrest

**nr. 41 148 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 januari 2008, verklaart er zich op 25 januari 2008 vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 7 december 2009, verstuurd op 8 december 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Uw vader werkte voor OMAR, een organisatie die mijnen onschadelijk maakt. Om die reden werd hij verschillende keren per brief door de Taliban bedreigd. Zij eisten dat hij zijn activiteiten voor OMAR zou stopzetten. In sambula 1385 (komt ongeveer overeen met augustus

2006) zijn zeven gemaskerde mannen naar jullie huis in Kabul gekomen. U werd verdoofd en toen u terug bij bewustzijn kwam, zag u de bebloede lichamen van uw vader en broer. Uw vader overleed tijdens zijn overbrenging naar het ziekenhuis. Een week later werd uw broer, die toen nog steeds herstellende was, geïnterviewd voor een televisieprogramma op Aina TV. Hij vertelde hoe hij de personen die uw vader hadden gedood, had herkend. Uw broer is enkele dagen later in het ziekenhuis vermoord. Enkele dagen later werden u en uw moeder nogmaals belaagd door personen die banden hebben met de Taliban. Omdat de situatie niet langer houdbaar was, zijn jullie uit Kabul weggegaan. Jullie verbleven eerst enkele maanden in Delaram, een regio op zowat twintig minuten van de stad Kandahar. Vervolgens gingen jullie in de maand qaus van 1385 (november 2006) naar Iran. Gedurende een jaar was u in Teheran. Omdat Afghanen geen toekomst kunnen uitbouwen in dat land en omdat men dreigde u te repatriëren, bent u naar Europa vertrokken. Via Turkije, Griekenland (waar uw vingerafdrukken werden genomen), Oostenrijk en andere u onbekende landen bent u naar België gekomen. Op 25/01/2008 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en een attest van de mensen van uw regio voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijken op diverse punten opvallend gedetailleerder te zijn dan zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken; dit geldt onder meer voor wat betreft het werk van verzoekers vader en zijn verblijf in Delaram;
- verzoekers verklaringen over de eerste aanval waarbij zijn vader het leven heeft gelaten zijn onduidelijk;
- actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 1 van de conventie van Genève in samenlezing met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens hetwelk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker in hoofdzaak is afgewezen omdat “(...) uw verklaringen op het Commissariaat-generaal plots op diverse punten opvallend gedetailleerder (blijken) te zijn dan uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. (...)”

De Raad stelt echter vast dat de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld ten behoeve van het Commissariaat-generaal en waaraan de bestreden beslissing refereert duidelijk in zijn voorafgaand advies vermeldt dat deze lijst bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het gehoorverslag en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. Het advies bepaalt dat de asielzoeker op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid krijgt om alle elementen en feiten uitvoerig weer te geven. Er wordt derhalve bij het invullen van de vragenlijst verwacht dat de asielzoeker nauwkeurig maar in het kort (eigen onderlijning) de voornaamste elementen of feiten weergeeft waarbij benadrukt

wordt dat “(...) Een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten wordt niet verwacht. (...)”

Het motief van de bestreden beslissing druist in tegen de instructies die gegeven worden bij het invullen van de vragenlijst en is derhalve kennelijk onredelijk.

2.4. Los van de vaststellingen onder 2.3. merkt de Raad overigens op dat met betrekking tot de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing verzoeker geenszins tegenstrijdig is in zijn verklaringen. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader werkte voor een ontminningsdienst waarvan hij vermoedde dat dit OMAR was maar hij niet zeker van de naam was. Ook verklaart hij, overigens correct, met betrekking tot Delaram zonder deze plaats evenwel bij naam te noemen, dat het een plaats betreft die gelegen is tussen Kandahar en Herat. De bestreden beslissing gaat voorbij aan het feit dat verzoeker, die bij het Commissariaat-generaal duidelijk aangaf dat hij met betrekking tot het werk van zijn vader, het juiste tijdstip van overlijden van zijn vader en zijn (kortstondig) verblijf in Delaram precisering diende te vragen aan zijn moeder, op het ogenblik van de feiten een adolescent was van vijftien jaar oud, dat verzoekers vader slechts één jaar gewerkt heeft voor OMAR en deze feiten bovendien reeds teruggaan tot in 2006.

Met betrekking tot de aanvallers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekers vader meermaals bedreigd is geweest. Waar verzoeker verklaart “(...) Die nacht waren de gezichten van de mensen bedekt toen mijn vader werd bedreigd, (...)” is het echter niet duidelijk over welke aanval hij het heeft aangezien hij vervolgt “(...) en na de dreigementen heeft mijn vader die mensen in de wijk gezien. Dat maakte hem bezorgd. (...)” Ook blijken verzoekers verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal eenduidig te zijn waar hij stelt dat zijn broer aan de tv-zender Aina verklaard zou hebben dat zowel hij (verzoekers broer) als zijn moeder de belagers zou gezien hebben. Hoe dan ook, verzoeker verklaarde bij de aanval waarbij zijn vader gedood werd, buiten bewustzijn te zijn geweest zodat zijn verklaringen over bepaalde aspecten slechts uit tweede hand komen.

2.5. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift, meer bepaald het rapport van het UNHCR van juli 2009 en het rapport van OSAR van 11 augustus 2009, blijkt dat personen die betrokken zijn bij overheidsprojecten zowel als zij die werken voor NGO's evenals hun respectieve familieleden behoren tot één van de risicogroepen in het huidige Afghanistan. Omwille van hun gepercipieerde verbondenheid met de overheid zowel als met de internationale gemeenschap lopen zij een bijzonder hoog risico om doelwit te worden van antiregeringsgroepen en gewapende bendes. Dit geldt in het bijzonder voor personen die zich inzetten voor de mensenrechten, personen die tewerkgesteld zijn in ontminningsdiensten, infrastructuurprojecten of in de provinciale reconstructieteams.

2.6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Verzoekers relaas is geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

2.7. Verzoekers profiel gekoppeld aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER